

HOLLY WEBBOVÁ

COOL
BOO

ROSE

a ztracená princezna

COO
BOO

ROSE
a ztracená princezna

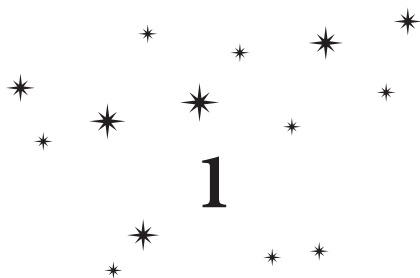
Holly Webbová

COO
BOO

Přeložila Petra Nagyová
Text © Holly Webb 2009
Translation © Petra Nagyová, 2012

ISBN 978-80-7447-156-8

Věnováno Jonovi

Rose se opřela o okno a užívala si chvilku klidu. Prohlížela si poslední zhnědlé lístky vistárie, která se po zdi vyšplhala až sem, a cítila na tváři chladivý dotek hladkého skla.

Trochu nadskočila, když se jí o ruku začala prudce třít hebká kočičí hlava. Vzápětí jí Gus vyskočil na klín a tlapkami jí hnětl zástěru, jako by to bylo těsto.

„Ochlazuje se,“ poznamenal, když se konečně usadil. „Cítím ve vzduchu sníh.“

Rose překvapením zamrkala. „Myslíš? Je přece teprve říjen. Není na sníh trochu brzy?“

Gus se rozvalil na záda a zívł. V tlamičce se objevil jasně růžový jazýček a řada ostrých zubů. Bříško měl pěkně zakulacené, měkoučké, porostlé hebkými chomáčky. Úhled-

ně si na něj složil tlapky. Rose měla chuť ho po něm pohladit, ale bála se, aby ji Gus za to možná až příliš důvěrné gesto neškrábl.

„Můžeš, jestli chceš,“ zavrnl a na okamžik otevřel oranžové oko. „Mám zrovna velkorysou náladu.“

Rose ho však místo toho pohladila hřbetem ruky po samotové tlapce a povzdechla si.

„Copak je?“ zeptal se Gus a tentokrát otevřel na okamžik modré oko.

„Jsem jen unavená...“ zamumlala Rose.

Gus si podrážděně odfrkl a otevřel obě oči, aby si ji prohlédl. „To je ovšem jen tvoje vina, když jsi tak směšně tvrdohlavá. Proč trváš na tom, že tu budeš pracovat jako služebná, a zároveň se budeš i učit na kouzelnici, to nepochopím. Musíš si vybrat jedno, nebo druhé.“

Rose neodpověděla. Už jí to říkal několikrát, ale dnes se cítila tak vyčerpaná, že by možná i připustila, že má pravdu. Často ji měl, díky svému kočičímu instinktu v kombinaci s pořádnou porcí kouzel. Přesto však bylo zvláštní nechat si radit od kočky.

„Vidíš! Měl jsem pravdu,“ mňoukl vítězoslavně Gus a postavil se jí v klíně na zadní, zatímco přední tlapky opřel o sklo.

Rose se sice dívala z okna, ale ani nevnímala, co tam vidí. Otrásla se a upřela oči na stromy v parku na náměstí. Obloha zbledla a z mraků se pomalu snášely veliké bílé vločky.

„Sněží!“ vřítíl se do pokoje Freddie poté, co s bouchnutím rozrazil dveře. „Vidíš? Opravdu sněží. A je i dost zima, tak to neroztaje.“

Rose na něj udiveně pohlédla. Tmavé oči se mu třpytily vzrušením a tváře měl červené, jako by závodil do schodů. Byl to přece *jen* sníh. Rose si ani nebyla jistá, jestli z toho má radost. Byl sice krásný, ale tak nějak i hrozivý – padající vločky se snášely k zemi s děsivou nevyhnutelností. Jako by měly padat děj se co děj a zadusit všechno, co by jim stálo v cestě. Rose se otřásla nelibostí. Nesmysl. Byl to přece sníh. Prostě rozmar počasí.

„Ty nemáš radost?“ zeptal se jí Freddie a trochu se zamračil. „Vždyť sněží!“ Ale jakmile to vyslovil, tvář se mu rozjasnila, jako by něco takového nedokázal říct bez úsměvu.

Rose s pochybami pozorovala, jak přitiskl dlaně na sklo a hladově zíral na tančící vločky. Proč tak vyvádí? Sněží snad každý rok, pokud ví. Pro holku ze sirotčince nevěstil sníh nic dobrého. Znamenal jen to, že v ložnici pak dívky měly takovou zimu, že si do postele zalézaly po třech, aby se pod dekou netřásly samy. A zamrzala voda na mytí. Když chodily ve sněhu do kostela, nikoho ani nenapadlo se koulovat. Měly mokré nohy, protože jim sněhová břecha prosákla záplatovanými botami dovnitř. To byl asi ten rozdíl, pomyslela si. Pro Freddieho znamenal sníh sněhové bitvy, sáňkování nebo výlety

na zamrzlý rybník, kde se bruslilo. Když pak přišel domů, pravděpodobně dostal na zahřátí kakao.

„Vypadá to na pořádnou zimu,“ řekla mu Rose škrobeně a on zavrtěl hlavou.

„Upřímně, Rose, ty jsi vážně šíleně morous,“ zamumlal pohrdlivě a nepřestával sledovat vločky, od kterých nemohl odtrhnout oči.

Rose se usmála. Občas ji štvalo, že Freddie nemá ani tušení, jaké má štěstí. Ale nebyla to vlastně jeho chyba. Prostě se tak narodil – do rodiny s dlouhou kouzelnickou tradicí. A s penězi. Stejně jako se ona náhodou narodila do rodiny, která si nemohla dovolit si ji nechat. Anebo to možná ani nebyla rodina, to nevěděla. Třeba to byla jen osamělá dívka, která kdesi našla starý rybářský košík, do něj ji pak položila a nechala ji na hřbitově.

Když Rose zrovna nebyla tak unavená, cítila, že taky měla štěstí. Dostala se ze sirotčince mnohem dřív než většina dívek a dostala možnost zaučit se jako služebná v londýnském sídle pana Aloysia Fountainy, hlavního kouzelnického poradce při státní pokladně. Rose byla nadšená. O tomhle vždycky snila: o opravdovém zaměstnání, kde si sama vydělá na živobytí a nebude muset spoléhat na almužnu. A pak zjistila, že dokáže i trochu kouzlit, a tím se zase všechno úplně změnilo.

Bylo zvláštní, že dva lidé, co prožili tak odlišná dětství, teď byli spolu v učení. Co se společenského postavení týče, Rose se s Freddieem samozřejmě nemohla srovnávat. A asi ani nikdy moci nebude. Ale v kouzlení ho v leccems i předčila. To taky bylo celkem neuvěřitelné. Téměř jistě to totiž dokazovalo, že alespoň jeden z jejích neznámých rodičů musel být kouzelník. Pan Fountain jí to naznačil na jejich první hodině, takže Rose pak o rodičích přemýšlela víc než kdy předtím. Teď už o nich tedy věděla alespoň něco. Nebo přinejmenším o jednom z nich. Předtím to byla jen nejasná souvislost s rybami. Ovšem zdědit kouzelnické schopnosti bylo mnohem zajímavější, než zdědit rybářský prut.

V sirotčinci si o svých rodičích nikdy nic nenalhávala, na rozdíl od mnoha jejích kamarádek. Ne, mnohem lepší bylo spolehnout se sama na sebe, což vždycky dělala. Nechtěla ztrácet čas zbytečnými otázkami, na které stejně nemohla dostat odpovědi. Leda by je snad dokázala z něčeho vyčíst. Mezi její nové schopnosti patřilo i vytváření zvláštních obrazů na lesklých plochách. Některé výjevy byly pravdivé, ale jiné si Rose neuměla vyložit. Nejspíš na nich bylo také něco pravdy, jinak by se přece neobjevily.

Mohla by tak spatřit svoje rodiče? Kdyby se dost snažila a našla to správné místo, kam se zadívat? Ale chtěla to

vůbec? Rose si nebyla jistá, že chce vědět, proč ji tehdy nechali u toho válečného památníku. Co kdyby to bylo proto, že se jim prostě moc nezamlouvala? Nebo proto, že se jim přihodilo něco strašného?

Jenže čím víc Rose odhalovala své kouzelnické schopnosti, tím ji její rodina a minulost víc lákaly. Jakmile se ocitla sama v pracovně pana Fountaina, už pokukovala po zrcadlech, stříbrných mísách nebo té zvláštní perleťové podložce... Dobře věděla, že kdyby se jen trochu snažila, dokázala by v nich svoje obrazy vidět.

„Kéž by si pospíšil. Chci jít ven, než se setmí. Kde je, Rose, nevíš? Rose!“ Freddieho hlas se přiostrčil a Rose se s provinilým výrazem odvrátila od sněhových vloček.

„Cože?“

„Kde je pan Fountain?“ opakoval netrpělivě Freddie. „Už je za deset minut půl čtvrté. Kde může být? No tak, Rose, vy tam dole v kuchyni přece víte všechno! Kde tedy je?“

„Měl na oběd hosta. Kohosi z paláce. Slečna Bridgesová z toho byla celá vedle a já s Billem jsme včera museli leštit všechno stříbro. Kontrolovala to. Dokonce i to, co se nikdy nepoužívá, jako ten divný hrnek s knírem,“ stěžovala si Rose nabručeně. Bill, který se tu zaučoval na sluhu, a tak tu byl jako „děvečka pro všechno“, jí hned první den prozradil, že ačkoli by každý týden měli leštit všechno stříbro, on nikdy všechno neleští. Až na výjimečné případy.

K návštěvám z paláce, i když nešlo přímo o královskou krev, se však očividně museli chovat královsky, takže naleštěné muselo být všechno.

Freddie se zamyslel. „To by mě zajímalo, kdo to je. Můj bratranec Raphael dělá u dvora osobního asistenta, takže pár lidí odtamtud znám.“

Rose na něho zírала s vykulenýma očima. „Tvůj bratranec pracuje pro krále? Co je to osobní asistent?“

Freddie si odfrkl. „Poskok, podle Raphaela. Ale on je to takový trouba. Snílek. A není ani kouzelník. Je z matčiny strany.“

Rose se neubráníla úsměvu. Jestli byl podle Freddieho někdo trouba, pak to tedy musel být pořádný blázen. Sám Freddie přece schválně padal ze schodů, aby zjistil, jestli umí létat. (Téměř se mu to podařilo, ale byla to hloupost. Tvrdil, že je to v zájmu vědeckého zkoumání a že vědci musí podobná rizika podstupovat. Rose si o tom myslela svoje.) Nicméně Freddie zmínil zajímavou věc.

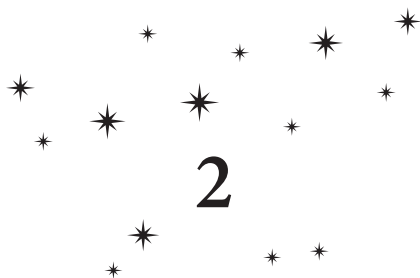
„Takže tvoje matka není kouzelnice?“ zeptala se zvědavě. „Jen otec?“

„Ano,“ usmál se Freddie. „Ale máma kouzla zbožňuje. Otec se jí dvořil tím, že u jejích rodičů v obýváku nechal z koberce vyrůst růže a ona na místě přijala jeho nabídku k sňatku. Tedy ne že by měla jinou možnost,“ dodal rychle. „Papá má velmi elegantní licousy.“

Rose se musela smát a nedokázala přestat. Představovala si Freddieho otce jako Freddieho – uhlazeného, malého, blondatého a k tomu s bujnými výstavními kotletami.

„Přestaň, Rose! Už slyším pana Fountaina.“ Freddie se na ni zamračil, zatímco ona se na lavičce mezi okny pořád ještě chichotala, a tak jen znechuceně zavrtěl hlavou.

Rose se postavila a snažila se zhluboka nadechnout, ale představa fousatého Freddieho ji pronásledovala dál. Konečně se pohnula klika na dveřích a to ji rozptýlilo. Rose vzrušením poskočila. Kouzelnické hodiny zbožňovala a únava na tom nemohla nic změnit. Navíc dnes jim pan Fountain slíbil, že ji s Freddiem naučí skutečné zaklínadlo. Rose zařala nehty do dlaní. Chtěla být stejně klidná a vyrovnaná jako Freddie, který by se místo učení asi raději kouloval, ale nedokázala postát. Najednou si uvědomila, že už cítí vůni pana Fountaina, a v tu chvíli se otevřely dveře. Byla to směs doutníkového kouře, velmi drahé kolínské a k tomu nádech mocných, smrtelně nebezpečných, ale nádherných kouzel...

2

Uběhl pouhý týden od chvíle, co se Rose, Freddie a rozmazlená dcerunka pana Fountaina, Isabella, rozhodli zachránit Rosiny kamarádky, které beze stopy zmizely ze sirotčince. Freddie s Rose nejdřív Isabellu nechtěli vzít k sobě, ale ona dokázala být velmi přesvědčivá, zvlášť když spojila své obvyklé manýry rozmazleného děcka se slušnou dávkou zděděných kouzelnických schopností. Bylo téměř nemožné jí něco odmítnout a většina lidí se o to ani nepokoušela.

Rosinu kamarádku Maisie unesla kouzelnice – zlá a šlepná žena, která se snažila objevit tajemství věčného života, a pila proto dětskou krev. Jak jim pan Fountain později vysvětlil (spolu s výhrůžkou, aby už nikdy nepodnikali něco

tak příšerně hloupého, alespoň pokud mu o tom nejdříve neřeknou), to tajemství lidem nedalo spát. Kouzelníci, kteří se snažili získat moc nad životem a smrtí, se ovšem většinou úplně zbláznili. Byli jako posedlí, tak to pan Fountain řekl.

Slečna Sparrowová byla ale ještě šílenější. Byla natolik šílená, že se nezastavila ani před vraždou. Pouštěla dětem žilou, aby pak jejich krev mohla použít pro svoje ďábelské plány. Vlastně je ani úplně nezabíjela. Držela je při životě jako nějaká zvířata ve sklepech, odkud si je znovu a znovu a znovu vodila nahoru. Tak získala krev od Maisie a dalších patnácti dětí, které unesla. Zkoušela to i na Rose, Freddieho a Bellu, ale těm se naštěstí podařilo utéct, ještě než je dostihla se svým lesklým stříbrným nožíkem.

Rose k vysvobození Maisie a ostatních použila kouzla, jenže tím také prozradila své tajemství. Když se s Freddiem vítězoslavně vrátili domů (s tlupou otrhaných dětí v patách), nemohla už o tom dál mlčet. Rozhodně ne po tom, co Freddie s Gusem všechno panu Fountainovi vyklopili a on trval na tom, aby se u něho dala do učení. Ty dvě hodiny nahoře v přijímacím pokoji byly jako pohádka. Pan Fountain jí slíbil, že může dál pracovat jako služebná. Rose nechtěla rázem všechno úplně změnit. Strávila většinu života v sirotčinci a tam snila jen o tom, jak si sežene opravdovou práci, bude si vydělávat a nebude odkázaná na milodary. A toho snu se zatím nechtěla vzdát.

Služebnictvo té noci nešlo spát. Ani nemohlo, když byl přijímací pokoj plný dětí, po kterých se pátralo, a páni od policie si neustále nechávali posílat pro čaj. Slečna Bridgesová, místní správcová, ve svém pokojíku sepisovala seznam domácností, kde by podle jejího mínění mohli sirotci a děti z ulice najít zaměstnání, a paní Jonesová a Sára, děvečka v kuchyni, zatím připravovaly horu sendvičů. Slečna Sparrowová děti ve sklepě sice krmila, ale jen do té míry, že jim tam každý den hodila pár krajíců suchého chleba. První várka sendvičů, které jim paní Jonesová nahoru poslala, tak zmizela během chvilky, a kuchařka zvažovala, zda nemá upéct další chleba.

Bill tam nebyl. Poslali ho spolu se štolbou se vzkazem do rodin, z nichž byly některé děti uneseny. Ale ten to stejně tušil. Přistihl Rose mimoděk při kouzlení už předtím a nejdřív se za to na ni zlobil. Už jí však odpustil – zvláště, když jedním ze zachráněných byl jeho kamarád, původně také ze sirotčince od svatého Bartoloměje. Sousedil se svatou Brigitou, odkud byla Rose. Rose Jacka zachránila, a Bill se tak přiklonil na její stranu.

Susan, starší služebná, která spíše než prací trávila většinu času tím, že Rose znepríjemňovala život, se na Rose zkoumavě podívala, jakmile vstoupila do kuchyně. „Ehm, takže ses rozhodla vrátit se k nám dolů a přiložit ruku k dílu, že? Místo aby ses pletla tam nahoře. Bill tvrdí, že jsi

se někde venku pustila do křížku s kouzelníci!“ Susan se ušklíbala. „Tak to tě najisto vyhodí.“ Musela mazat sendviče, a proto na Rose jen výsměšně ukázala nožem na máslo. Oči jí jiskřily vzrušením. Vyžívala se v tom, když měl někdo malér.

Rose se na ni zadívala. Susanina pěkná, ostře řezaná tvář byla zlostí a závistí znetvořená k nepoznání. Poprvé si všimla, jak se jí kolem pusy a nosu dělají nehezke vrásky. „Pan Fountain si přál, abych zůstala,“ zamumlala a pohlédla jinam.

„Rose, co jsi to tam vlastně dělala?“ ptala se paní Jonesová a nešťastně si ji prohlížela přes řadu svých drahocenných skleniček s marmeládou. „Když jsi nepřišla na večeri, měli jsme strach. Napadlo mě, jestli ses nevrátila zpátky do sirotčince, když se tu k tobě někteří nechovali tak, jak by měli.“ Položila skleničky na kuchyňský stůl a šlehla pohledem po Susan, která si s klidem olizovala prsty od másla. „A pak ses vrátila s panem Freddieem a slečnou Isabellou! Co tě to napadlo, Rose? Nikdy jsi těm podivínům neměla dovolit, aby tě do něčeho takového zatahovali, ať už to bylo, co chtělo!“

„Tak to nebylo...“ chtěla se bránit Rose, ale nevěděla, jak by to vysvětlila. Navíc to v ní hněvem začínalo vřít, takže bylo těžké najít slušnou odpověď. Freddie ani Bella nebyli žádní podivíni! No, tedy ano, možná byli – vlastně

určitě byli. Ale ne větší než ona! Koneckonců co už bylo normální, když se z malé vyhladovělé holky ze sirotčince vyklubala kouzelnice?

„Jsi jen služebná, má drahá Rose.“ Ve tváři paní Jonesové se zračilo znepokojení a Rose na okamžik zapomněla na svůj vztek. Nechtěla, aby si kvůli ní paní Jonesová dělala starosti. Kuchařka k ní byla vždycky milá, od první chvíle, kdy sem přišla.

„Radši se mezi ty děti nepleť. Nezapomeň, že stačí, aby řekli slovo, a můžeš jít. Jediná stížnost, Rose, a co s tebou pak bude? Buď opatrná, drahá.“ Paní Jonesová na ni upírala oči, tvář zarudlou upřímnou starostí.

Slečna Bridgesová se kouzel nebála. Byla s panem Fountainem v kontaktu mnohem častěji než zbytek služebnictva a asi vždycky tušila, že je Rose něčím zvláštní. Navíc Rose tvrdě pracovala a na tom slečně Bridgesové záleželo nejvíc. Když jí před pár okamžiky pan Fountain oznámil, že se bude Rose ve svém volném čase věnovat studiu kouzelnictví, jen se zasmušile usmála. Zajímalo ji, co asi pan Fountain myslí, že Rose dělá, když má podle něj mít volno. Nicméně svému zaměstnavateli uctivě přikývla a slíbila, že Rose upraví službu tak, aby s Freddieem mohla docházet na hodiny.

„Rose, co to proboha vyvádíš s tím dortovým podnosem? Polož to, drahá. A pojď sem.“

Mohla si vybrat něco lepšího než podnos, když chtěla předstírat, že má práci, napadlo ji. Spěchala přes kuchyň a snažila se nevnímat, jak se Susan chechtá. Slečna Bridgesová jí položila ruku na rameno a otočila ji tvář k ostatnímu služebnictvu. „Rose byla – odhalena,“ oznamovala pomalu.

Rose vyděšeně zvedla oči, ale pak je zase sklopila, když spatřila, jak se Susan rozzářila jako svatý obrázek. Zřejmě si myslela, že Rose přistihli při krádeži nebo jak se baví s klukem ze sousedství.

„A proto teď bude trávit odpoledne s panem Frederikem na hodinách kouzlení,“ pokračovala klidně slečna Bridgesová.

Bylo ticho. Rose se odhodlala zvednout oči a viděla, jak Sára, Susan i paní Jonesová jen tupě zírají před sebe.

„Myslíte, že ona je jako jedna z nich?“ ozvala se konečně paní Jonesová, jako by tomu nemohla uvěřit. „To ne! Malá Rose ne!“ znělo to, jako by snad Rose někoho zabila. Problém byl možná v tom, že by mohla. Ne že by chtěla, dodávala hned v duchu Rose. Spojila před sebou pevně ruce a snažila se nevypadat nebezpečně.

„Ale vždyť se s tím nenarodila, slečno Bridgesová, to není možné,“ vrtěla hlavou paní Jonesová. „Kdepak by to vzala? Jen asi trávila příliš mnoho času s panem Freddieem!“

„Nemyslím, že by kouzelnické schopnosti byly nakažlivé, paní Jonesová,“ snažila se ji uklidnit slečna Bridgesová.

„Předpokládám, že Rose tu vlastnost musela zdědit po jednom z rodičů. Měli bychom být vděční, že přišla zrovna sem k nám, kde její talent můžeme využít. Musela to být sama Prozřetelnost, s tím zajisté souhlasíte.“

Paní Jonesová ovšem nevypadala ani za mák přesvědčená, že by to bylo prozřetelné. Spíš to vypadalo, že každou chvíli vybuchne. Byla čím dál rudější.

„Kdo za ni pak bude všechno dělat?“ odsekla zlostně Susan. „Já tedy rozhodně ne!“

Setkala se ovšem s ledovým pohledem slečny Bridgesové a raději se vrátila k mazání sendvičů.

„Uvážím-li, že sotva stačíš na vlastní povinnosti, stěží bys zastala ještě Rosiny,“ odpověděla chladně slečna Bridgesová. „Na tvůj názor ohledně pánova rozhodnutí se ku podivu nikdo neptal.“

„A ty to tak opravdu chceš, Rose?“ otočila se k ní paní Jonesová s nadějí v očích.

Rose přikývla. Trápilo ji, že musí paní Jonesovou zklamat, ale tolik se přece snažila kouzla přehlížet. Začínala jí však přerůstat přes hlavu a bála se, aby tím brzy někoho neohrozila. Navíc se jí to líbilo. Zatím na kouzlení moc čas neměla. Vlastně jen tehdy, když se ta šílená čarodějnice pokusila ji a její kamarády zabít. A tehdy si to právě neužívala. Ale měla pocit, že lekce kouzlení by mohly být úžasné. Jen doufala, že se nebude muset příliš prokousá-

vat spoustou knih, než dojdou k opravdovému kouzlení. A to ještě vůbec nebrala v úvahu peníze. Freddie se jí přece zmínil, kolik si kouzelníci mohou vydělat, a Rose se z toho zatočila hlava.

Paní Jonesová si ji prohlížela a kroutila hlavou. Rose měla pocit, že si to snad ani neuvědomuje. Červeň jí zmizela z tváří, takže obličej teď měla bledý a popelavý. Rose asi zčásti věděla, proč je z toho paní Jonesová tak špatná, ačkoli pořád úplně nechápala, proč kuchařka kouzla tak nenávidí. Dcerka paní Jonesové, Maria Rose, zemřela jako malá na cholera. Kdyby žila, byla by teď v Rosině věku. Pro paní Jonesovou byla Rose jako její dceruška, kterou viděla vyrůstat, dokonce i jméno sedělo. Jenže teď ji opouštěla i ona a paní Jonesová se nemohla přinutit, aby ji popřála hodně štěstí.

Proč se toho tak bojíte? ptala se sama sebe Rose. V sirotčinci si s kouzly nikdo moc nelámal hlavu – byl to zbytečný přepych. Chyběly jim tam mnohem důležitější věci, například jídlo. Napadlo ji pouze to, že se tady kouzel děsili, protože je měli přímo na dosah: za dveřmi, které v domě oddělovaly služebnictvo od panstva. Přitom ale nevěděli, co přesně to je a co to vyžaduje. Z toho se možná člověku mohl zvednout žaludek.

Sem dolů za ní rád zašel i Gus, aby si vychutnal svoji porci nejlepší smetany v Jersey, což jí situaci také zrovna ne-

ulehčovalo, protože bylo jasné, že to není obyčejný kocour. Vyžíval se v tom, že vypadal jako přízrak, a dokázal se tvářit naprosto vševědoucně. Podle Billa to byl malý ďábel.

Vzadu bouchly dveře od stájí a dovnitř vklouzl Bill. Od mlhy byl celý provlhlý. Jakmile spatřil slečnu Bridgesovou, smekl klobouk a snažil se vypadat důstojně. Naneštěstí ale jakmile klobouk sundal z hlavy, vztyčily se mu na hlavě vlasy jako hřebíky a jakákoli snaha vypadat jako dobře vychovaný a vyučený sluha byla ta tam. Slečna Bridgesová sebou cukla. Snažila se s Billem, seč mohla, a on svoji práci v podstatě vykonával moc dobře, ale v životě z něho nemohl být uhlazený komorník. Nikdy. „Našli jsme je s Jacobem všechny, slečno,“ zamumlal. „Jsou na cestě.“

„Dobrá. Alespoň pár těch ubožáčeků se tedy dnes dostane domů,“ odušila slečna Bridgesová. „Upozorni mě, Susan, až dorazí. A Rose, ty bys měla jít do postele. Zítřa budeš mít perný den a zdá se, že jsi dnes prožila celkem znepokojující události.“

Rose zamrkala, ale pak si uvědomila, že slečna Bridgesová zřejmě myslela souboj s tou šílenou čarodějkou. Zřejmě ano, bylo to celkem znepokojující.

Susan udělala pukrle, ale oči jí ztmavly zlobou, když se dívala za odcházející slečnou Bridgesovou.

„Co jsem řekla, jsem myslela vážně,“ sykla podrážděně směrem k Rose, jakmile byla správcová z dohledu. „Jestli

budeš nahoře koketovat s tím podivínem, já za tebe žádnou práci dělat nebudu.“

Bill se pohrdavě zasmál. „Práci? Odkdypak ty pracuješ?“

Susan se za ním otočila jako had. „No tak to budeš dělat ty, že jo? Všechnu práci za Rose. Zatímco ona bude nahoře s panem Freddiem.“ Ušklíbla se zlostně na Billa a očividně doufala, že bude žárlit, ale on jen pokrčil rameny a úšklebek opětoval.

„Měla by sis dávat pozor na pusu, Susan. Ještě jsi neviděla, co dokáže. Já jo. Být tebou, s naší malou Rose bych si nezahrával.“ Založil si vítězoslavně ruce na prsou, přitom ale paní Jonesová zalapala po dechu.

„Ty jsi viděl, jak čaruje? Ty jsi to už předtím věděl a nic jsi neřekl?“

Bill se ošíval. „Nikdo se mě na nic neptal...“ zamumlal. „Nevěděl jsem, že to mám říct.“

„A co udělala?“ zeptala se Sára, děvečka z kuchyně, a její výraz prozrazoval znechucení i zájem.

Paní Jonesová nesouhlasně zamlaskala, ale nevybídla Billa, aby mlčel. Oči měla upřené na něj, zatímco pohledu na Rose se pečlivě vyhýbala.

Rose už měla na jazyku, aby se tedy zeptali jí, ale pak se rozhodla, že zřejmě není ta pravá chvíle na sebe ještě více upozorňovat.

Bill se zakřenil. „Jednoho chlapíka na koni celého smá-

čela lepkavým sirupem. Řval na ni, protože ji málem přejel, když se procházela po kraji ulice jako ve snách. Pokusil se ji uhodit.“

„A ona ho polila sirupem?“ nevěřícně kroutila hlavou Susan. „Neseslala na něho blesky nebo tak něco? Jen sirup?“

„A byl to dobrý sirup?“ špitla utrápeně paní Jonesová. „Jako od Tate a Lylea? Nebo jako ta hrozná břečka, co jsem jednou musela vrátit?“

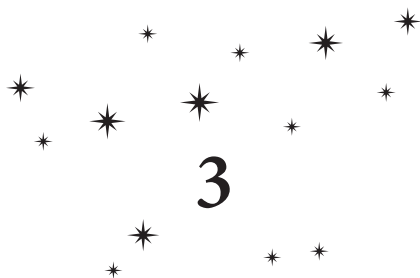
„Nevím,“ zavrtěl hlavou Bill. „Byl lepkavý. A na tom běloušovi držel jedna radost.“

„Není to žádná opravdová čarodějka,“ prohlásila Susan pohrdavě. „Jen malá míšenka ze sirotčince. Kdopak by ji chtěl? Nejspíš to stejně bylo podvržené dítě.“

Rose píchlo u srdce. Podvržené dítě! Ošklivý skřítek stvořený z bahna a slin? I to je možné. Po všem tom vzrušení i děsu, který dnes zažila, by uvěřila všemu. Ale věděla, že víc už nesnese.

Otočila se a vyběhla z kuchyně. Kousala se do prstů, aby ji Susan neslyšela plakat.

„Vidíte?“ zaslechla ještě Susan, když běžela ven. „Ví, že je to pravda!“

3

Dny ubíhaly a Susan se k Rose i jejímu kouzlení stavěla stále se stejným odporem. Nevynechala jedinou příležitost, aby si nepřisadila ošklivým či škodolibým komentářem, a ačkoli Rose věděla, že by ji měla prostě ignorovat, nedokázala to. Susan jako by nejlíp věděla, čím se Rose dostat hluboko pod kůži. „Vsadím se, že tě rodiče opustili, protože jsi míšenka.“ Nebo: „Třeba ses narodila jako žába, napadlo tě to?“

Kouzlením si ale všechno vynahrazovala. Dokud Rose měla svá kouzla, dokázala Susan a její škodolibosti snášet. Musela se na kouzlení upnout. Proto pro ni také hodiny tolik znamenaly – zoufale se chtěla naučit, jak všechno funguje. Proč to tak funguje. Rose strašně ráda dělala věci

pořádně, ale co se kouzel týče, do té doby se všechno dělo spíš náhodou. Vlastně téměř jako by s nimi ani neměla nic společného.

„Omlouvám se, moji milí,“ povzdechl si pan Fountain a zavíral přitom roztržitě dveře od pracovny. Mračil se a vousy měl u konečků do špičky, což znamenalo, že si s nimi kroutil, a to dělal, když měl starosti. Dopolední návštěva z paláce očividně nevěstila nic dobrého.

„Kdo to byl, ten člověk z paláce, pane?“ zeptal se zvědavě Freddie.

„Havers. Lord Komoří,“ dodal pan Fountain na vysvětlenou pro Rose. „Stěžoval si na ty protesty. Co si ten hlupák myslí, že s tím budu dělat? Jen proto, že jsem jejich krotký kouzelníček, si myslí, že mluvím za všechny. Směšné.“

„Protesty?“ zamračila se Rose.

Pan Fountain se dotkl vousů a povzdechl si. „Všechno o slečně Sparrowové se dostalo ven,“ vysvětloval neochotně. „Reakce veřejnosti byla, řekněme, poněkud extrémní..“

„To nechápu.“ Rose pohlédla na Freddieho, pak na Guse a nakonec na pana Fountaina a v očích se jí zračila starost. „Všechny jsme je zachránili. Nic špatného jsme neudělali. Chci říct, chtěli jsme se k ní původně vloupat, ale ani to jsme neudělali, protože si nás sama chytila.“ Pak polkla. „Nebo je to proto, že jsme na ni poslali tu přízračnou mlhu? Ale netušili jsme, co jiného udělat, opravdu!“

Gus se zasmál hrdelním, ironickým smíchem a postavil se jí na klíně, aby jí čumáčkem něžně žduchl do tváře. „Oni tu čarodějníci nechtějí chránit, Rose.“

Rose viděla, jak pan Fountain zamrkal a Freddie se ošil, ale Gus nehnul brvou. „Jen jí říkám pravým jménem.“

„Takhle jí teď říkají všichni, Gusi,“ odpověděl pan Fountain se stejně kamenným výrazem. „A ještě mnohem hůř. A neříkají tak jenom jí.“

„Nám všem,“ špitl Freddie. „Myslí si, že jsme všichni jako ona. Vrazi. Vrazi dětí. Že si vymyslíme kouzla a okrádáme lidi o duši.“ Otřásl se. „A kdo ví, co ještě.“

„O to právě jde,“ povzdechl si znovu pan Fountain. „Nic netuší. Nechápou, co jsme. Co děláme. A tak si vymýšlejí ty nejbizarnější, nejsílenější historky a ty se pak šíří městem jako mor.“ Zadíval se do Rosiných vyděšených očí a usmál se, ačkoli ne příliš přesvědčivě, načež si rychle promnul ruce. „Zapomenou... dříve nebo později... Kouzelníci jsou příliš užiteční, než aby se jich zbavovali. Neboj se, Rose. Do práce!“

Zamířil ke stolu. Gus seskočil Rose z klína a vydal se za ním. Až s neuvěřitelnou ladností (na tak zavalitého kocoura) se vyhoupl na desku stolu. Posadil se doprostřed, obtočil si ocas kolem tlapek a mrskal konečkem v nervózním očekávání. Fousky se mu rozrušením chvěly. Zbožňoval kouzla a nenáviděl, když jeho pán trávil příliš času

v paláci. Pan Fountain byl hlavní kouzelnický poradce při státní pokladnici, což ve skutečnosti prostě znamenalo, že ji zásoboval spoustou zlata. Jenže právě proto, že byl v paláci tak často, byl v podstatě jediným kouzelníkem, kterého král skutečně znal. V některých ohledech to bylo užitečné, ale také dost časově náročné.

„Co budeme dělat?“ zašeptala Rose a uhladila si dlaněmi zástěru. Dotyk té hrubé naškrobené látky ji pomohl trochu zklidnit bušení srdce, které cítila až v krku.

Freddie se zájmem sledoval knihu, kterou pan Fountain vytáhl z police v knihovně. Rose si všimla, že je to jedna z těch podivných a děsivých knih vázaných v tmavé kůži. Jejich hodiny kouzlení (prozatím dvě) byly báječné, ale vlastně v nich příliš nekouzlili. Žádné ohňostroje. Žádné syčivé jiskření. Nic tak vzrušujícího, jako byla ona mlhovinová příšera, kterou vyvolal Freddie, aby porazil slečnu Sparrowovou. Místo toho vedli zajímavý hovor o zvláštních schopnostech různých kovů a o tom, před čím mohly člověka ochránit olovené boty. A tak podobně.

Cítila však, že dnes to bude jiné. Jak venku padal sníh a všichni očekávali skutečná kouzla, vzduch v místnosti byl nabitý vzrušením a Gusovi z kožíšku vystřelovaly modré jiskřičky.

Pan Fountain položil knihu na stůl, otevřel ji a s láskou uhladil listy. Freddie s Rose se k ní zvědavě naklonili, aby

si přečetli nadpis nahoře na stránce. Byl psán rukou, smaragdově zeleným inkoustem. Teorie a praxe vyvolání očarování, s několika osobními poznámkami.

„Kdo to napsal?“ zeptala se Rose a obdivovala špičatý, elegantní rukopis.

„Můj vlastní učitel, před mnoha lety. Byl to specialista právě na očarování.“ Pan Fountain se při vzpomínce pousmál.

Rose přikývla, ale mračila se. „Freddie říkal, že očarování jsou hrozně těžká,“ špitla omluvně. „Nic o nich nevím.“

„To bych taky potom neměl důvod tě něčemu učit, že ano,“ upozornil ji pan Fountain. „Očarování jsou ve skutečnosti dost jednoduchá kouzla, ale jsou vyčerpávající. Vzpomínáte si, jak jste mi vyprávěli, že slečna Sparrowová ztratila svoje čarovná kouzla, když jste ji napadli? Dokázala je přivolat zpět, ale nikdy pak už nepůsobila tak přesvědčivě, když jste ji jednou prokoukli, jaká opravdu byla. Očarování je nutné si stále držet při sobě, nesmí vám vyklouznout. A v tom spočívá jejich obtížnost.“

„Silná kouzla,“ zamumlal Freddie a tmavé oči mu jen svítily. „Čím začneme?“ Očima dychtivě přejížděl řádky a pak s překvapením vzhlédl. „To si máme vymyslet jakýkoli zaklínadlo chceme?“

Pan Fountain přikývl. „Slova v tomhle případě jen napomáhají k lepšímu soustředění. Když je člověk opakuje, posiluje se tím očarování.“

Gus se ocasem otřel o stránku a jeho světélkující srst tak získala nepatrně nazelenalý odstín odrazem od inkoustu. „Ale sami si musíte být jistí, v jaké chvíli se proměnit,“ zašeptal. „Jinak kdo ví, co by z vás pak vylezlo.“

„Co to propána má znamenat?“ zeptal se opovržlivě Freddie. „Nesnáším, když začínáš s těmi mystickými bláboly.“

Gus se na něho s nelibostí zadíval. „Mystickými bláboly? Tak tomu říkáš? Jsi opravdu naprosto přízemní děčko.“

„Gus se tím snaží říct,“ vložil se do toho unaveně pan Fountain, „že se člověk nemůže očarovat, pokud si není sám sebou, svojí identitou, úplně jistý. To je začátek.“ Podal Freddiemu malé zrcátko ve stříbrném rámečku. „Začni něčím jednoduchým. Proměň si barvu očí na modrou.“

Freddie zamračeně zíral do zrcadla a Rose ho s bušícím srdcem pozorovala. Po Freddiem to bude muset zkusit ona, jenže sama vůbec netušila, kdo vlastně je. Co když to nedokáže? Z představy očarování byla nadšená: být tak někým jiným, třeba jen na okamžik. Už to, že se stala kouzelnickou učednicí, bylo jako obrovský zázrak. Jenže kolik kouzel jí bude odepřeno, když nemá rodinu, která by jí pověděla, kým je? To si ji určitě Freddie vychutná.

„Už jsi přemýšlel o zaříkávadle?“ ptal se pan Fountain. „Můžeš ho říci nahlas, jestli chceš, ačkoli samozřejmě pro skutečně přesvědčivé očarování by se mělo pronášet potichu, jinak člověka prozradí.“

Freddie se vítězoslavně usmál. „Už ho říkám. Tak! Nemám modré oči? Aspoň trochu?“

Rose se na něho zadívala. „No, jeje! Neměl sis ale spíš proměnit tu hnědou část očí?“

„Cože?“ Freddie se úzkostlivě podíval do zrcátka. Bělo očí mu pomalu modralo. Působilo to poněkud nezvykle.

„Musíte být rovněž přesní...“ vypíchl pan Fountain. „Ale na první pokus to není špatné.“

Freddieho oči pomalu ztrácely modrý odstín, asi jako když se vymývá modrá barva z obarveného prádla. Pohlédl na Rose, jako by říkal, ať si jen zkusí být lepší než on a uvidí...

Rose zamrkala. Opravdu netušila, co má dělat. V knížce se zmiňovalo jen to, že si má sama sebe představit s požadovanou změnou. Ale jak? Freddie jí podal zrcadlo a pozoroval ji jako jestřáb, jako jestřáb s podivně namodralýma očima.

Rose se zadívala na svůj odraz. V zrcadle se zdála bledá a ustaraná. Vidět se prostě nějak jinak jí připadalo jako dost nejasná instrukce. A téměř příliš jednoduchá, zvláště pro někoho, kdo dokázal vykouzlit pohyblivé obrázky na čemkoli, co se lesklo.

„Pokus se změnit barvu vlasů,“ navrhl Rose pan Fountain a ona se zašklebila na své krátké tmavé prstýnky. Sirotkům stříhali vlasy hodně nakrátko, aby se vyhnuli vším,

anebo aby se jich alespoň snáz dokázali zbavit. Rose už si v životě vlasy nechtěla dát ostříhat, ale stejně ještě dlouho potrvá, než se bude moct pyšnit nádherně dlouhými vlasy jako Isabella. Rose se usmála a představila si sebe sama v nové podobě, s různolícími tvářičkami a bohatou vlnitou zlatou hřívou až k pasu. Takovou, co by jí služebná musela každý večer rozčesávat...

Dlouhé vlasy, dlouhé vlasy,
dlouhé jako staré časy...

Dlouhé vlasy, dlouhé vlasy,
dlouhé jako staré časy...

Dlouhé vlasy, dlouhé vlasy,
dlouhé jako staré časy...

Rose si ty verše v duchu přeříkávala a jejich rytmus jí proudil mozkem jako myšlenky.

„Rose, přestaň!“ mňoukl Gus vyděšeně, takže Rose musela neochotně odtrhnout oči od filigránového zrcátka. Zalapala po dechu a překvapením si dlaní zakryla ústa, aby ovšem posléze skryla i úsměv.

Gus byl celý blondatý. Kožich měl o mnoho delší než obvykle, v krémově zlatém odstínu. Přesně týž odstín měly i Freddieho vlasy, které mu teď spadaly až k pasu. Panu Fountainovi vlasy nevyrostly, ale také se mu zbarvily na blondato, stejně jako jeho krásný plnovous, který mu nyní spadal k hrudi ve dvou prstencích karamelové barvy.

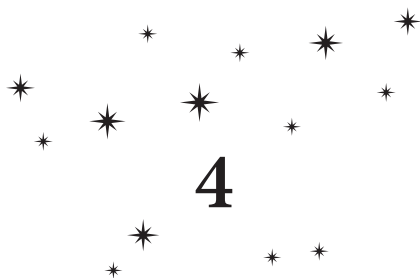
Rose se s nadějí znovu podívala do zrcátka, aby konečně spatřila i vlastní proměnu. Její vlasy však byly stejně tma-vohnědé jako vždycky a ani o centimetr delší.

„Cos to provedla?“ zhrozil se Freddie. „Hned to vrať zpátky! Ať to zmizí!“

Rose se na něj ustaraně podívala. „Ehm. A jak?“ ptala se pana Fountaina. „Vždyť ani pořádně nevím, co jsem udělala, tak jak mám vědět, jak to vrátit zpátky...?“

Pan Fountain si držel jeden konec kníru a překvapeně si ho prohlížel s výrazem napůl zkroušeným, napůl zamyšleným. Snad neuvažoval, že by si ho tak nechal? Nakonec však vzdychl a s lítostí luskl prsty. Vousy se mu vrátily do původní podoby, s dokonale napomádovanými špičkami, Gus byl zase sněhově bílý a Freddie měl najednou velmi krátký sestřih. Rose pana Fountaina podezřívala, že využil příležitosti, aby mu trochu poupravil fazónu.

„Myslím, že ještě budeme muset trochu cvičit,“ pronesl pomalu.

4

Po hodině se Rose loudala po schodech do kuchyně a v hlavě stále ještě cítila onu podivnou moc. Samozřejmě, očarování nefungovalo tak docela správně, ale něco dokázala! A to mravenčení a rozechvění, které při kouzlení cítila, bylo báječné i tak. Byla příliš zabraná do myšlenek, takže si ani nevšimla, jak to v kuchyni ztichlo, když tam vkročila. Posadila se na židli a s nadějí pohlédla na čajovou konvici, jež stála na velkém dřevěném stole. Byla unavená, a už jen pohled na sněh padající za oknem ji rozechvěl, otrásla se zimou. Freddie měl pravdu. Neroztál. Byla tak omámená únavou, že když jí nikdo nenabídl šálek s čajem, nezvedla se prostě a nešla pryč, jak se od ní čekalo.

Rose zvedla oči a už měla na jazyku zdvořilou žádost, když vtom spatřila výraz těch, kteří s ní seděli u stolu, a chuť na čaj ji okamžitě přešla. Málem by zapomněla. Všichni teď věděli o jejích kouzelnických schopnostech. Věděli to už týden, ale zdálo se, že si na to stále nemůžou zvyknout.

Když Rose před časem přišla ze sirotčince, příliš si s ostatním služebnictvem nerozuměla. Nedokázala pochopit, jak to, že všichni z přízemní části domu dokážou úplně ignorovat jeho magickou sílu. Vždyť ona viděla pohybuující se schodiště, slyšela mluvit vycpaná zvířata a nábytek jen sálal kouzelnickou minulostí. S výjimkou kuchyně, kam paní Jonesová odmítla tu odpornou kouzelnickou šlichtu vpustit.

Paní Jonesová patřila k jejím nejoblíbenějším lidem v celém domě. Byla milá, uměla skvěle vařit a dávala Rose ohromné porce, aby ji vykrmila. Po tom, co celý život jí dávala v sirotčinci, kde dostávaly vždycky jen tolik, kolik bylo nutné, ale nikdy ne dost, aby se cítily najedené, a kde všechna jídla tvořilo ze dvou třetin zelí, byl pro ni jídelníček v domě pana Fountaina jako zjevení. I šaty, které si ušila, když sem přišla, už ji začínaly trochu škrtit v pase. Bylo to úžasné.

Jenže paní Jonesová měla velmi zvláštní přístup ke kouzlům. Tolerovala je, pokud zůstávaly na svém místě, což bylo nejlépe na sto honů od ní. Zázračné věci jí také neva-

dily, pokud byly velké, drahé a komplikované. Ale běžná, snadná kouzla, třeba když někdo dokázal zapálit oheň pod kotlem pouhým pohledem, to bylo podle ní nepřirozené.

Rose si posléze uvědomila, že paní Jonesová věřila kouzlům pouze tehdy, když se dala koupit či prodávat. Dokonce dala Rose před pár týdnů amulet, aby ji chránil. Byla to sice jen cetka, ale myslela to dobře a taky za něj zaplatila. Teď už však věděla, že se Rose dokáže ochránit sama, což ji děsilo, a kvůli tomu byla rozzlobená.

Když si Rose uvědomila, jak ji teď Sára s paní Jonesovou ostražitě pozorují, události minulého týdne, kdy najednou mezi služebnictvem získala tak výsadní postavení, se jí ostře a bolestně znovu promítly do vědomí. Bály se jí, jako kdyby je měla nějak začarovat.

„Chtěla jsem jen šálek čaje,“ řekla Rose tiše a upřela na ně pohled.

Paní Jonesová vypadala rozrušeně a Sára svírala hrnek tak pevně, jako by jeho ouško bylo nějaké záchranné lano. Měla takový strach, že se ouško odlomilo a ona vykřikla a vyskočila na nohy.

„Tys mě očarovala!“ lapala po dechu.

„To není pravda!“ ohradila se Rose. „Svírala jsi ten hrnek tak pevně, až se divím, že se celý nerozlétl na tisíc střepů! A nebyl to ani ten našťípnutý,“ dodala rozladěně a pozorovala nepořádek na stole.

Na okamžik to vypadalo, že paní Jonesová je na Rosině straně, ale pak zavrtěla hlavou. „Sáro, zameť to a přestaň tu už kvílet. Ty... si běž raději po svých.“

Ani mi neřekne jménem, uvědomila si smutně Rose.

„To udělala ona?“

Rose vyskočila z židle a otočila se. Za ní stála Susan s podnosem plným kůrek od toastu a rozlitého mléka. Isabellina odpolední svačina. Kdyby neměla hodinu, bývala by pro tác šla ona. Navzdory svému prohlášení Susan nakonec přece jen něco za Rose dělat musela.

„Ne!“ zavrčela a šlehla po Susan pohledem.

„Blázne,“ zasyčela Susan. „Čarodějnice. Copak to ta čarodějnice dělala s těma děckama ve sklepě? Jedla je? Ani bych se nedivila. To čarodějnice dělají. A ty po tom taky budeš brzy toužit, nepřekvapilo by mě to. Měli by se tě zbavit, než se to stane. Jedna moje kamarádka, co je ve službě u šlechtice, říkala, že bych si měla hledat nové místo a ne zůstávat tady s vrahy. Měli by vás zavřít, všechny.“

Susanina obvinění nebyla bohužel smyšlená. Pan Fountain měl tedy pravdu, napadlo Rose. Městem se šířily pomluvy a všude to začínalo vřít. Ten sních to ještě všechno zhorší, uvědomila si najednou Rose. Dokonce i já jsem si říkala, že je to tenhle rok až nepřírozeně brzy. Když děti začnou na ulicích umírat mrazem, budou chtít najít nějakého viníka... Zamrkala. Možná je

to kouzlo? říkala si. Ale proč by někdo plýtval kouzly na sněhové vločky?

Susan vycítila, že už ji Rose nevnímá, a udělala krok směrem k ní, jako by ji chtěla zastrašit.

Rose zvedla hlavu a s rukama zaťatýma v pěst šlehla po starší dívce pohledem. Proč něco Susan neprovede? Mohla by. Nenáviděli ji tak jako tak, na tom už nesejde. Zasloužila by si to. Rose zpozorovala, jak se v Susaniných tmavých očích usídlil ostražitý výraz a dívka opatrně položila ták. „Tak jen do toho,“ řekla téměř šeptem. „Ukaž nám, co umíš. Copak tě tam nahore učí?“ Dala si ruce v bok a pomalu se blížila k Rose. Byla jen o něco vyšší, ale i to stačilo, aby se nad ní naklonila. Rose odhadovala, že Susan zřejmě spoléhá na to, že je příliš vystrašená, než aby cokoli podnikla. Ale to nebyla pravda, přesvědčovala sama sebe. Jen se bála Susan ublížit, nic víc. Opravdu.

Ustoupila o několik kroků zpátky, zašmátrala po klíce a utíkala. Utíkala celou cestu až do svého pokojíku v podkroví, kam dorazila skoro bez dechu. A rozzuřená. Zlobila se ale hlavně sama na sebe, ne na Susan. Byla to jen zlá, žárlivá, ošklivá, hnusná ropucha, nic víc. A Rose byla hloupá. Příště už musí něco udělat, to bylo jasné. Ani slavné hodiny kouzlení by nestály za tenhle život, kdyby celý den krom jediné hodiny musela trávit s lidmi, kteří ji nenávidí.

„A já nenávidím ji,“ zašeptala smutně. „Je zlá. Proč je vůbec taková?“ Ale jak by se vlastně chovala ona, napadlo Rose, kdyby se tu objevilo nové děvče, mladší, a každý je tu rozmazloval? Vždyť paní Jonesová na Rose opravdu držela – až do chvíle, kdy došlo na kouzla. Rose doufala, že by se nechovala tak hrozně jako Susan, ale musela přiznat, že pár škodolibých poznámek by si asi také neodpustila. A pak navíc Susan zjistila, že ta malá služebná ze sirotčince, kterou při každé příležitosti sekýrovala, dokáže věci, které ona nikdy umět nebude. Že jednoho dne může mít Rose dokonce i takovýhle dům. To se dalo těžko skousnout. To dá rozum. Nicméně Rose se s tím přesto nedokázala smířit.

„A taky nesmírím,“ rozhodla se. „Příště jí opravdu něco ošklivého provedu a je mi jedno, co si o tom budou myslet.“ Povzdechla si. Susan se ale nemohla bránit. Nebylo by to pak trochu divné vítězství? Tak trochu laciné?

Po tváři se jí rozlil úsměv. Nemuselo to být přece nutně něco kouzelného. Mohla Susan provést spoustu věcí, které s kouzly neměly vůbec nic společného. Zvláště teď, když měla přístup do pracovny plné různých skleniček a vitrín se zajímavými přísadami pro kouzlení. Tak třeba čolčí oči v Susanině misce s kaší, zasnila se. Vycpaný krokodýl v její posteli. Rose se při té představě musela uznale zasmát.

Druhý den už schválně brzy ráno stoupala po schodech do pracovny. Nikdo ze služebnictva by neměl nic proti tomu, že jde na hodinu s panem Fountainem. Možná se jim nezamlouvalo, co jejich pán dělal, ale chovali k němu naprostou úctu. Ačkoli slečna Bridgesová se na ni ráno podívala hodně zkoumavým pohledem. Rose zahlédla, jak se paní Jonesové naklonila přes rameno a četla cosi v novinách.

Při sklízení ze stolu se Rose loudala a schválně se při odnášení hrníčků rukou otřela o paži paní Jonesové. Zabolelo ji, když viděla, jak žena, která jí ještě nedávno kupovala bonbóny, spěchá do umývárny, aby si místo pořádně vydrhla, nicméně tím dosáhla svého. Zběžně očima přelétla palcový titulek.

PARLAMENT MÁ SCHVÁLIT ZÁKON O ČARODĚJNICTVÍ

Rose se sevřel žaludek a na jazyku ucítila hořkou pachut'. Zákon o čem? Četla dál a dělalo se jí špatně. Zdálo se, že titulek trochu přeháněl, ale mělo se jednat o tom, zda nezavést „jistá omezení“ a licence. Rose se nad novinami zamračila. Nebyla si jistá, co to znamená, ale zřejmě nic dobrého. Zvedla oči a spatřila ve dveřích od umývárny paní Jonesovou, která ji s vyděšeným výrazem pozorovala.

Rose unaveně zavrtěla hlavou. „Jsem úplně stejná jako předtím,“ řekla směrem ke kuchařce a hlas se jí mírně třásl. „Nezměnila jsem se.“

Paní Jonesová přikývla, ale Rose věděla, že je to jen proto, aby už „ta čarodějnice“ byla pryč. Rose vylétla z kuchyně celá zuřivá nad tou nespravedlností. Vždyť se vždycky snažila jen pomoci!

Jakmile se ocitla v pracovně, opatrně se rozhlédla, jestli tam není Gus. Svůj čas dělil mezi tento pokoj a studovnu pana Fountaina s občasnými zálety do kuchyně na mlso-tu. Zkontrolovala jeho obvyklá místa: okenní parapet, židle, skrýš pod stolem, vycpaný krokodýl, na kterém se rozvaloval a tvrdil, že o šupiny si může pěkně drbat záda. Nikde ale nebyl. Trochu si úlevou oddechla. Nechtělo se jí mu to vysvětlovat. Ani ne tak proto, že by nesouhlasil, aby něco z pracovny tajně odnášela, jako spíš proto, že by se jí ptal, proč se tak namáhá a raději rovnou nepromění Susan v človíčka velikosti špendlíku a nehodí ji do kanálu. Nezamlouvalo se mu, jak je Rose opatrná, chtěl, aby se svými schopnostmi nakládala odvázněji. Rose měla dojem, že podobně jako jeho pán rád vidí věci dramaticky.

Rose si nebyla úplně jistá, co vlastně hledá. Chtělo by to asi něco odporného, říkala si. Něco, co by Susan natolik vystrašilo, že by ji už nechala na pokoji. Pavouci? To by šlo, ale naneštěstí se jich štítila i Rose. Při představě, že by lovi-

la prsty ve skleničce označené *Pavoukovci, sušení*, nožičky, se jí dělalo zle.

Opatrně se postavila na špičky, aby prozkoumala vitrínu, jež zabírala téměř celou jednu zeď. Byla z těžkého, tmavého dřeva a bylo v ní nespočet malých zásuvek s mosaznými rámečky, do kterých se pak zastrkávaly štítky. Na nich se vystřídalo hned několik rukopisů: dobře čitelný a pravidelný patřil panu Fountainovi, v méně jistém a místy přeškrtaném písmu poznávala Rose Freddieho. Ale byly tu ještě další a také ten psaný smaragdově zeleným inkoustem, který nikdy nevybledl. Mistr v očarování, vzpomněla si Rose, a uvažovala, na co asi potřeboval drcený růženín. Kolikpak kouzelníků už si asi do vitríny schovalo svoje kouzla? Možná že ani pan Fountain nevěděl o všem, co se zde skrývá. Určitě tu muselo být něco, čím by se mohla pomstít Susan.

Rose začala opatrně otevírat šuplíky v dolní řadě. Většina z nich byla plná podivných sypkých prášků. Neměla ponětí, co byly zač, a bála se jich dotknout. Co když byly jedovaté? Věděla, že v jednom ze zaklínadel v Prendergastových Základech magie, knize, ze které se s Freddieem měli učit, byl zmíněný sušený jed kobry indické. Klidně to mohl být jeden z těchhle prášků.

Zoufale se podívala na řady zásuvek nad sebou. Co si vlastně myslela, že tu objeví? divila se sklíčeně. A i kdyby něco našla, co by s tím pak provedla?

Sedla si bezmyšlenkovitě na podlahu, aniž ji tentokrát napadlo, jestli si nezmačká šaty. Muselo tu přece něco být. Něco, co by Susan dokázalo, že s ní Rose dokáže bojovat. Jen špetička kouzel – to by snad nebyl podvod? Rose se kysele pousmála. Susan přece taky bez okolků využívala své přirozené nevraživosti, tak co.

Rose vyskočila a zamířila k velkému dřevěnému stolu, kde začala listovat Prendergastem, jak knize vždycky říkal Freddie. Byla psaná trochu nadřazeným, pedantským tónem, ale zároveň dokázala povzbudit. Na polici u dveří bylo ještě několik složitějších děl, ale už jen jejich přebaly působily děsivě. Jedna z knih byla vázaná v hadí kůži a Rose slyšela, jak tiše syčí. Prozatím jí úplně stačila základní kouzla. Listovala těžkými stránkami, tu a tam ji něco zaujalo, prohlížela si obrázky. Co by tak asi Susan nejvíc našťvalo?

Byla hrozně marnivá, uvažovala Rose. Milovala svoje vlastní šaty a nenáviděla černý stejnokroj pro služebnictvo. Z výplaty si našetřila na parádní klobouček s fialkami. Rose při té myšlence vypískla a zalistovala o několik stran nazpátek. Ano, tady to je. Zaklínadlo k oživení vyobrazení. To by mělo na fialky fungovat – byly přece něco jako vyobrazení, ne?

Rose rychle namočila skřípavé pero do inkoustu a zapísala si zaříkávadlo. Nezdálo se nijak složité. Bude jen potřebovat spálit kousek toho vyobrazení ve chvíli, až bude pronášet zaklínadlo...

Hm. Takže bude muset Susan ukrást kousek z jejího parádního kloboučku. Rose si začala zamyšleně okusovat nehet.

Po hodině postávala Rose na chodbě a s prachovkou v ruce se snažila předstírat, že má práci, dokud pan Fountain neodešel. Freddie s Gusem zůstali v pracovně, alespoň si to myslela.

Rychle odběhla ke schodišti vedoucímu do podkroví, kde mělo své pokoje služebnictvo. Zdálo se nepravděpodobné, že by sem Susan odpoledne zašla, ale úplně vyloučit se to nedalo.

„Co to děláš?“

Rose klopýtla a chytila se zábradlí, aby nespadla. „Gusi!“

Bílý kocour seděl na schodě nad ní, ačkoli to bylo nemožné, protože když odcházela, určitě byl ještě v pracovně a ani potom kolem ní neprošel. Rose na okamžik napadlo, zda se náhodou neumí udělat neviditelný...

„Jen se pořádně nedíváš,“ řekl trochu nabubřele Gus, když viděl, jak se mračí.

„Co tady nahoře děláš?“ zajímalo Rose.

„Já se ptal první,“ sledoval ji neústupně Gus.

Rose uhnula pohledem. „Jen si chci pro něco skočit...“

„Hmmm?“

„Nic důležitého,“ odpověděla Rose, ale sama slyšela, jak nepřesvědčivě to zní. Sedla si vedle Guse na schod. „Jak jsi to věděl?“

„Vypadala jsi celá natěšená. A vyděšená.“ Předklonil se a hlavou se jí otřel o ucho. „Něco vzrušujícího?“

Rose se zasmála. „Spíš nebezpečného. Chtěla jsem ukrást jednu z fialek ze Susanina kloboučku, abych ho pak mohla očarovat a udělat z něho květináč. Nevím, jestli by to fungovalo. Ale prostě už jsem chtěla něco udělat.“

Gus vyskočil a vzrušením mrskal ocasem. „Tak pojďme!“

„Ty mi to nechceš rozmluvit?“ ptala se Rose a téměř si přála, aby to udělal.

„Jistěže ne. Je načase, abys té slečince konečně ukázala, zač je toho loket.“ Gus vyrazil a ocas se za ním dychtivě vlnil.

Susanin klobouček visel na věšáku v jejím pokoji. Ten byl na chlup stejný jako ten její. Rose ve dveřích zaváhala. Držela ruku na kouli od dveří, ale neměla dost odvahy jít dál.

„Ale no tak,“ zamňoukal nespokojeně Gus a vystřelil dovnitř. Vyhoupl se na postel a odsud úžasným skokem do strany srazil nataženou tlapkou klobouk z věšáku. Pak ho vzal do zubů a běžel zpátky k Rose. Nesl ho jako nějakou velikou, rudou, květinami ověncenou krysu.

„Co si to patlá na vlasy?“ bručel a vyplivl klobouk Rose u nohou. „Fuj. Máš něco, čím bys kousek odřízla?“

Rose vytáhla z kapsičky u zástěry malý nožík. Půjčila si ho z pracovny, kde ho používali na krájení kořínků a dalších věcí, ale teď na něj koukala s pochybami.

„Ten je k ničemu,“ zhodnotil Gus. „Doufám, že mi budeš pořádně vděčná, Rose. Celá tahle ohavná věc je nasáklá nějakým hnusným vlasovým olejem.“ S očima zavřenýma odporem rychle odkousl jeden okvětní lístek a vyplivl ho Rose do dlaně. Tlapkou si pak zuřivě otíral tlamičku. „A co uděláme teď?“ ptal se přidušeným hlasem.

„Zmizíme odsud,“ zamumlala Rose a strkala ho ke dveřím, zatímco si lístek a nožík schovávala do zástěry.

Byla tak nervózní, že ji ani nenapadlo, aby pověsila klobouk zpátky na háček.

Rose seděla v zadní kuchyni a zašívala díru v prostěradle. Bill seděl naproti ní u stolu a leštil boty. V tu chvíli se dovnitř vřítela Susan.

„Tys byla v mém pokoji?“ vyštěkla.

Přistižená Rose na ni zírala s otevřenou pusou a na jednu nevěděla, co říct. Bill přestal leštit boty a držel chvíli hadřík ve vzduchu. „Neplácej hlouposti,“ zabručel. „Proč by tam chodila?“ Ale podíval se po Rose trochu nervózně.

Rose polkla a v ústech cítila hořkou pachut'. Nevěděla, jestli má lhát, nebo ne. Koneckonců, chtěla si to se Susan vyřídit.

Jen by se na to bývala chtěla trochu víc připravit.

Odstrčila se skřípěním židli a postavila se. „Tak dobrá. Ano, šla jsem k tobě do pokoje.“ Vytáhla z kapsy u zástěry

kousek sametového kvítku. „A tohle jsem ti vzala z klobouku.“ Rozhodla se, že Guse do toho zatahovat nebude. Dokázal se o sebe sice postarat, ale Susan byla tak podlá, že by ho mohla otrávit. To Rose nechtěla riskovat.

„Ty spratku jeden! Ty čarodějnickej fracku, tak teď uvidíš.“ Susan udělala krok k ní, vytrhla jí sametový kvítek z ruky a chytla Rose za paži. „Budeš si přát, aby ses radši nikdy nenarodila, uvidíš.“

Rose se kroutila, ale Susaniny prsty byly jako z oceli.

„Pusť ji,“ křikl Bill a hrnul se kolem stolu k nim.

„A co když ne?“ ušklíbla se Susan. „Chceš mě od ní odtrhnout? Zavařit si, protože jsi uhodil holku?“

Bill zaváhal. Byla pravda, že kdyby Susan řekla, že jí ublížil, měl by malér, ať už by si na omluvu vymyslel cokoli, i kdyby to byla pravda. Pak však zalapal po dechu a očima sklouzl na Susaninu ruku, kterou svírala Rose. Nehty měla úplně černé. Stejná barva se jí šířila po paži dál a začínala mizet pod manžetou rukávu jejích šatů.

Susan vykřikla a pustila Rose. Ustupovala dozadu, hladila si ruku a sténala hrůzou. „Co jsi to udělala?“ natahovala. „Tys mě otrávila, že jo, ty čarodějnice jedna? Já umřu!“

„Zmizí to, když už jsi mě pustila,“ odpověděla Rose. Alespoň doufám, dodala pro sebe a zkrřížila si prsty za zády. Neudělala to kouzlo schválně, bylo to stejné jako s tím koňem od sirupu a dalšími kouzly, které provedla, aniž by

věděla, že má takové schopnosti. Prostě se to stalo. Černý flek se ale postupně ze Susaniných prstů vytrácel a na jeho místě začala prosvítat mrtvolně bílá pokožka.

Bylo to poprvé, co Susan viděla Rose čarovat. Zírala na ni se zděšením i odporem. „Běž ode mě,“ zašeptala. „Chtěla jsi mě zabít. Šla jsi do mého pokoje. Co jsi tam vzala? Co jsi tam nechala?“

„Nic!“ trvala na svém Rose. „Jen jsem chtěla něco provést s tím tvým hloupým kloboukem, to je všechno. Abys mě už nechala na pokoji. A nechtěla jsem tě zabít, ta ruka ti zčernala jen proto, abys mě pustila! Zacházíš se mnou jak s kusem hadru, přitom nemáš důvod.“ Narovнала se a snažila se, aby to znělo kurážně, ve skutečnosti však byla stejně rozklepaná jako Susan. „Byla to ukázka, že kouzlit dokážu a budu, pokud mě nenecháš na pokoji.“

Ale jak sledovala Susan, která couvala z místnosti s doširoka rozevřenými, tmavými očima upřenými na Rose, cítila, že nedosáhla toho, čeho chtěla. Susan byla vyděšená. Opravdu věřila, že se ji Rose snažila napadnout, možná i zabít.

Rose si zkroutěně uvědomila, že doufala v nějakou zázračnou proměnu, že až Susan spatří její kouzla, najednou se rozhodne nebýt už tak zlá. A paní Jonesová a Sára že se taky budou smát, až zjistí, že má Susan na hlavě květináč. Susan sice bude našťvaná, ale uvědomí si, že si s Rose

nemůže zahrávat. Všechno se vrátí do starých kolejí, kdy ještě Susan bývala jakž takž snesitelná. Děsivé články v novinách, které paní Jonesová tak strašně ráda předčítala nahlas, budou zase jen o krvavých vraždách a ne o kouzelnících, kteří se snaží otrávit svět.

Byl to však jen sen, nic víc. A ve skutečném životě se sny jen málokdy vyplní.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.